

ДОНЕЦЬКИЙ
ДЕРЖАВНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ
СПРАВ

ДОНЕЦЬКИЙ
РЕГІОНАЛЬНИЙ
НАУКОВИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ
АКАДЕМІЇ
ПРАВОВИХ НАУК
УКРАЇНИ

МАТЕРІАЛИ

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

"ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ"

7 липня 2023 року

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

**ДОНЕЦЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ**

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ
ВОЄННОГО СТАНУ**

**МАТЕРІАЛИ
Всеукраїнської науково-практичної конференції**

7 липня 2023 року

Кропивницький – 2023

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32/2019#Text>

5. Закон України від 15 квітня 2014 року № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1207-VII#Text>

6. Лисько Т. М., Літвінчук Б. С. «Кримінальна відповідальність за колабораційну діяльність: аналіз судової практики» // Зб.наук.пр. / Національний авіаційний університет. Київ: Юридичний вісник 1 (66) , 2023. С. 66. (Дата звернення: 25.05.2023р.)

РУБАН Артем

доцент кафедри наглядово-профілактичної діяльності факультету цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України, кандидат наук з державного управління

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ: СПЕЦИФІКА РОЗРОБКИ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ

Епідемії, техногенні катастрофи, соціальна нестабільність, екстремізм і тероризм, незаконна міграція, піратство, організована злочинність – всі ці явища виникають в тому випадку, якщо держава в силу якихось причин не справляється зі своїми функціями й обов'язками. Відповідно, міжнародний тероризм і злочинність, нелегальні потоки міграції, поширення наркотичних речовин і зброї, зокрема, зброї масового ураження, глобальні екологічні проблеми, дефіцит ресурсів, локальні конфлікти етнічного й релігійного характеру, різні соціальні проблеми несуть загрозу сучасній державі, зокрема, Україні. Все це породжує безліч дискусій, принципів, стратегій, як ефективно будувати державну політику щодо забезпечення національної безпеки на сучасному етапі стосовно забезпечення національної безпеки [1; 3].

З огляду на суттєве підвищення темпів міжнародного життя виникла об'єктивна необхідність:

- постійно адаптувати дії міжнародної спільноти до мінливої ситуації;
- більш цілеспрямовано і скоординовано мобілізувати всі компоненти системи ООН, зусилля всіх держав, регіональних організацій, громадянського суспільства та приватного сектора на повсякденну колективну роботу з пошуку ефективних відповідей на загрози та виклики сучасності [1; 2; 5].

Держава як основний суб'єкт державної політики в сфері забезпечення національної безпеки організовує, реалізує і гарантує виконання комплексу наступних заходів:

- прогнозує та попереджує випадки настання та розвитку надзвичайних ситуацій;
- розробляє наукові методи виявлення і дослідження небезпек і загроз природного і техногенного походження, розкриття причин і закономірностей їх виникнення;

- формує загальнодержавну систему комплексного моніторингу, контролю, нагляду, прогнозування, попередження і ліквідації надзвичайних ситуацій;

- забезпечує реалізацію загальнодержавних програм цільового і науково-технічного спрямування з проблем забезпечення національної безпеки;

- виконує державний нагляд і експертизу, оцінює їх ефективність стосовно вирішення питань безпеки людини, території України й економічних об'єктів від катастроф природного і техногенного походження [1; 4].

Таким чином, впровадження комплексу заходів, орієнтованих на активізацію процесів забезпечення національної безпеки в межах державної політики щодо забезпечення національної безпеки здійснюється за допомогою механізму держави із залученням до цього процесу недержавних організацій та окремих індивідів.

При цьому органи щодо забезпечення національної безпеки України є державно-владними органами, які включають систему оперативних підрозділів і посадових осіб, спеціально створених для охорони зовнішньої і внутрішньої безпеки держави, які забезпечують стабільність цілісності території, суверенітету та конституційного ладу держави, що, в свою чергу є гарантом реалізації громадських конституційних прав, і діють на підставі закону та в суворій відповідності до нього.

Адаптуючи зміст державної інноваційної політики до процесів державного управління у сфері національної безпеки, слід зазначити, що найважливішими його напрямками повинні бути такі:

- пріоритет досліджень і розробок прикладного характеру для сфери національної безпеки України;

- активізація проведення наукових розробок відносно застосування науки і технологій у сфері забезпечення національної безпеки України;

- формування інноваційної національної системи й її агрегування зі сферою національної безпеки України [1; 5];

- інноваційний розвиток системи підготовки кадрів для сфери національної безпеки України;

- використання результатів інтеграції освіти і науки в інтересах сфери національної безпеки України;

- розвиток міжнародного співробітництва в науково-технічному контексті стосовно питань національної безпеки [1-4].

При цьому ключовими напрямками сучасної державної політики України стосовно забезпечення національної безпеки повинні бути наступні:

- регулярне планове вдосконалення соціально-економічних умов забезпеченості життя громадян України;

- формування та постійне вдосконалення результативної й оптимальної системи прогнозування і попередження випадків настання та розвитку надзвичайних ситуацій природного і техногенного походження;

- державне забезпечення охорони життя і здоров'я населення, що знаходиться в зоні впливу екстремальних вражаючих факторів або опинилися в зоні катастрофи;

- державна підтримка населення, що опинилося в зоні катастрофи або є евакуйованим з місця катастрофи, у фінансовому та психологічному контенті [1; 4].

Список використаних джерел

1. Рубан А. В. Розвиток державної політики щодо забезпечення національної безпеки. *Вісник Національного університету цивільного захисту України*. 2019. Вип. 1 (10). С. 60–64 (Серія «Державне управління»).
2. Ситник Г. П. Державне управління у сфері національної безпеки (концептуальні та організаційно-правові засади). Київ : НАДУ, 2011. 730 с.
3. Сунгуровський М. В. Методологічний підхід до формування системи національної безпеки України. *Стратегічна панорама*. 2001. № 3-4. С. 43–53.
4. Цілі сталого розвитку 2016-2030 [Електронний ресурс] // Представництво ООН в Україні. Режим доступу: <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>.
5. Рубан А. В. Формування дієвих механізмів вирішення проблем державного регулювання у сфері національної безпеки. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2019. Вип. 11. С. 141–143.

РУБАН Катерина

заступник начальника тренінгового центру Головного управління Національної поліції в Херсонській області, кандидат юридичних наук

ГОЛИШ Ігор

начальник тренінгового центру Головного управління Національної поліції в Херсонській області

НОВІ ВИМОГИ ДО ТАКТИЧНО-ВОГНЕВОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ ЯК ОБОВ'ЯЗКОВА СКЛАДОВА ЗМІЦНЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ УКРАЇНИ

Ведення на території України воєнних дій через повномасштабне вторгнення військ РФ вимагає змін у службовій підготовці поліцейських, особливо тих, які виконують службові завдання в районах наближених до лінії зіткнення та тих, що були нещодавно деокуповані. З огляду на нетиповість завдань, які доводиться здійснювати працівникам поліції, а також екстремальність умов, в яких необхідно їх виконувати, очевидними стають і нові вимоги у навчанні за напрямками тактичної та вогневої підготовки особового складу. На даний момент базовими нормативно-правовими актами, які регулюють ці вимоги є Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України затверджене наказом МВС України від 26.01.2016 № 50 (зі змінами внесеними наказами МВС України № 51 від